

חבורה ויקרא

לע"נ אבי מורי אהרן בן מרדכי ואימי חומתי סולטנא בת שלמה ואסתר
לעילוי נשמתן של אהרן בן משה ורעייתו פרלה בת עמרם
לע"נ לוסית בת סוליקא - לע"נ דוד בן י-הודה - לע"נ מימון בן שמטוב

ביעור חמץ

הפסח ובא הפסח ולא בערו אלא הניחו ברשותו
אף על פי שעבר על שני לאוין אינו לוקה מן
התורה מפני שלא עשה בו מעשה. ומפני אותו
מכת מרדות:

רמב"ם הלכות חמץ ומצה פ' ג' הל' י"א

כיצד בעור חמץ. שורפו או פורר וזורה לרוח או
זורקו לים. ואם היה החמץ קשה ואין הים מחתכו
במהרה הרי זה מפררו ואחר כך זורקו לים. חמץ
שנפלה עליו מפלת ונמצא עליו עפר שלשה טפחים
או יותר הרי הוא כמבער וצריך לבטל בלבו אם
עדין לא נכנסה שעה ששית. נתנו לעכו"ם קדם
שעה ששית אינו צריך לבער. ואם שרפו קדם
שעה ששית הרי זה מתר להנות בפחמין שלו בתוך
הפסח. אבל אם שרפו משעה ששית ולמעלה הואיל
והוא אסור בהנחה הרי זה לא יסיק בו תנור וכירים
ולא יאפה בו ולא יבשל. ואם בשל או אפה אותה
הפת ואותו התבשיל אסור בהנחה. וכן הפחמין שלו
אסורין בהנחה הואיל ושורפו אחר שנאסר בהנחה:

שולחן ערוך אורח חיים סימן תמ"ה דין ביעור חמץ

א כיצד ביעור חמץ שורפו או פוררו וזורה
לרוח או זורקו לים ואם היה החמץ קשה ואין הים
מחתכו במהרה הרי זה מפררו ואחר כך זורקו לים:
הגה והמנהג לשורפו וטוב לשורפו ביום דומיא דנותר שהיה
נשרף ביום (ד"ע) אך אם רוצה לשורפו מיד אחר הבדיקה
כדי שלא יגררנו חולדה הרשות בידו: (הגהות מיימוני פ"ג
וכל בו):

ג קודם זמן איסורו יכול להשליכו במקום
שהעורבים מצויים שם ואם מצאו אחר זמן איסורו
שלא אכלוהו העורבים אע"פ שהמקום הפקר לא
יניחנו שם אלא יבערנו (ואם לא מצא חמץ כשבדק
ישרוף הכלי שלקח לבדיקה כדי שלא ישכח חובת ביעור)
(מהרי"ל):

שולחן ערוך אורח חיים סימן תמ"ב דין תערובת חמץ

ט חמץ שנתעפש קודם זמן איסורו ונפסל
מאכילת הכלב או ששרפו באש (קודם זמנו) (ר"ן)
ונחרך עד שאינו ראוי לכלב או שייחדו לשיבה
וטח אותו בטיט מותר לקיימו בפסח:

פסחים דף ב.

מתני' אור לארבעה עשר בודקין את החמץ
לאור הנר. כל מקום שאין מכניסין בו חמץ, אין
צריך בדיקה. ובמה אמרו "שתי שורות במרתף"
— מקום שמכניסין בו חמץ. בית שמאי אומרים:
שתי שורות על פני כל המרתף, ובית הלל
אומרים: שתי שורות החיצונות שהן העליונות.

פסחים דף ו:

אמר רב יהודה אמר רב: הבודק צריך שיבטל.
מאי טעמא, אי נימא משום פירורין — הא לא
חשיבי. וכי תימא: כיון דמינטר להו אנב ביתיה
— חשיבי, והתניא: סופי תאנים, ומשמר שדהו
מפני ענבים. סופי ענבים, ומשמר שדהו מפני
מקשאות ומפני מדלעות, בזמן שבעל הבית
מקפיד עליהן — אסורין משום גזל, ונתייבין
במעשר. בזמן שאין בעל הבית מקפיד עליהן —
מותרין משום גזל, ופטורין משום מעשר. אמר
רבא: גזירה שמה ימצא גלוסקא יפה ודעתיה
עילויה.

פסחים דף י:

בעי רבא: בכר בשמי קורה — צריך סולם
להורידה, או אין צריך? מי אמרינן: כולי האי
לא אטרחוהו רבנן, כיון דלא נחית מנפשיה —
לא אתי למיכלה. או דילמא: זימנין דנפל ואתי
למיכלה. ואם תמצי לומר זימנין דנפל ואתי
למיכלה: בכר בבור — צריך סולם להעלותה,
או אין צריך? הכא ודאי דלא עבידא דסלקה
מנפשה, או דילמא: זימנין דנחית למעבר
צורפיה, ואתי למיכלה. אם תמצא לומר זימנין
דנחית לצורפיה ואתי למיכלה: בכר בפי נחש
— צריך חבר להוציא, או אין צריך? בגופיה
אטרחוהו רבנן, בממוניה לא אטרחוהו רבנן. או
דילמא לא שנא. תיקו.

רמב"ם הלכות חמץ ומצה פ' א' הל' ג'

אינו לוקה משום לא יראה ו(שמות יב יט) "לא
ימצא" אלא אם כן קנה חמץ בפסח או חמצו כדי
שיעשה בו מעשה. אבל אם היה לו חמץ קדם